

[Diderichsen.]

sydlige Danmarks grænser, som af en eller anden grund, som ikke behøver at være usaglig, har haft vanskeligt ved at skifte embede, at blive befordret til et nyt embede.

I øvrigt er det blandt præster ligesom blandt andre mennesker således, at nogen har lettere ved at træde i kontakt med deres medmennesker, har større evner for det populære, om jeg så må sige, og det er ikke altid de ringeste præster, som måske er af et lidt tungere sindelag, og som derfor har lidt vanskeligere ved på den måde umiddelbart at virke tiltalende på et menighedsråd. Derfor synes jeg, at denne lovgivning i og for sig er berettiget af hensyn til en lang række grupper af præster.

Endelig kommer det tredje hensyn, som ministeren også med stor ret har nævnt i fremsættelsen; det er hensynet netop til den kirkelige betjening af Grønland, Færøerne og af de danskere, som af forskellige grunde opholder sig permanent eller for længere perioder i udlandet, og som har et rimeligt krav på dansk kirkelig betjening. Det vil utvivlsomt gøre det vanskeligere at skaffe præster for disse grupper og for Grønland og Færøerne, hvis det skal være forbundet med store vanskeligheder at vende tilbage til præstetjeneste i det sydlige Danmark.

Det er disse tre hensyn, som konkurrerer i denne lovgivning, og det er som sagt meget vanskeligt at finde en løsning, hvis det overhovedet er muligt at finde en løsning, der tilgodeser alle disse tre hensyn. Jeg vil dér sige, som det også blev fremhævet af hr. Orla Møller, at der er jo ventiler i menighedsrådsloven; det er jo sådan, at hvis et menighedsråd virkelig ønsker en bestemt præst, som ikke falder ind under de kategorier af ansøgere, som har kunnet søge vedkommende embede, kan man afholde et menighedsmøde, og hvis man indkalder til sådan et menighedsmøde og der er to tredjedele flertal for at vælge en bestemt mand til sognets præst, så skal ministeren udnævne vedkommende. Derfor er der altså så at sige en ventil på ventilen; for præsterens vedkommende er der denne ventil i § 36, og for menighedsrådens vedkommende er der atter så at sige en ventil i § 38, som kan føre til, at et virkeligt aktivt og ener-

gisk og interesseret menighedsråd er i stand til at skaffe sig den præst, som man nu mener ganske særlig egnet til menighedens forhold.

Jeg synes, det er overdrevet at tale om præsteforkælelse i anledning af denne lovgivning. Selv om det er en højt agtet teologisk professor, som har indkastet dette ord i debatten, må jeg — med al respekt for teologiske professorer — dog have lov at sige, at dette ord ikke er velanbragt på dette sted. Præster er jo også en slags mennesker.

Resultatet af disse overvejelser — da jeg nu ikke skal tage tingets tid i uforholdent omfang — er dette, at mit parti i og for sig ser med velvilje på det foreliggende lovforslag. Jeg vil ligesom hr. Gottschalck-Hansen slet ikke udelukke muligheden af, at man kunne finde andre veje frem; jeg kan desværre ikke selv anvise nogen i øjeblikket. Måske kunne man indskrænke visse af disse grupper af præster og deres særlige fortrinnsstilling ved visse embedsledigheder; jeg ved det ikke, det er muligt, og det er da også rimeligt at drøfte det i udvalget i hvert fald. Men på en eller anden måde, vil jeg nok mene, må hensynet til disse forskellige grupper tilgodeses i lovgivningen. Om man skal gøre denne lovgivning permanent, som kirkeministeren foreslår, eller man eventuelt blot skal forlænge den for kortere tid, er vel ikke noget afgørende problem, og mit parti vil i hvert fald stille sig positivt til både den ene og den anden mulighed.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Jeg vil gerne takke ordførerne for den dog gennemgående velvillige behandling af disse to små lovforslag, selv om der var nogle indvendinger imod forslaget om ændring i lov om menighedsråd.

I anledning af de bemærkninger, hr. Weikop fremsatte, må jeg sige, at det er jo ikke muligt i løbet af dette øjeblik at skaffe tal for, hvordan stigningerne vil blive; det vil vise sig, efterhånden som vi får budgetterne frem fra de forskellige menighedsråd. Men jeg kan i hvert fald sige som et hovedprincip, at der altid ud fra en selvfølgelig holdning til offentlige midler bliver administreret så sparsommeligt som muligt, og i de senere år er der unægtelig administreret så sparsommeligt, at det under-